

עמ"ת 15087/06/15 - אמיר אמסלם נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ת 15087-06-15 אמסלם(עציר) נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופטת דבורה עטר
עוררים	אמיר אמסלם
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

החלטה

1. לפני ערר על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' הש' רות רז) במ"ת 7414-04-15 במסגרתה הורה על שחרורו של העורר בתנאים מגבילים, שכללו בין היתר, מעצר בית מלא בפיקוח (להלן: "**התנאים**").
 2. נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של נהיגה בזמן פסילה, אי ציות להוראת שוטר, נהיגה בקלות ראש ונהיגה ברכב ללא ביטוח. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה להורות על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.
 3. בדיון שהתקיים בבית משפט קמא, הוסכם על קיומן של ראיות לכאורה למעט אלה הנוגעות להוכחת עבירת הנהיגה בזמן פסילה המיוחסת לעורר. בהחלטתו קבע בית משפט קמא בדבר קיומן של ראיות לכאורה גם לעניין עבירה זו. בנוסף קבע בית משפט קמא בדבר המסוכנות הנשקפת מהעורר ובסופו של יום, לאור האמור בתסקיר המעצר שהתקבל בעניינו, הורה על שחרורו בתנאים.
 4. בערר משיג ב"כ העורר, על קביעת בית משפט קמא בדבר קיומן של ראיות לכאורה להוכחת עבירת הנהיגה בפסילה המיוחסת לעורר.
- בהקשר לכך פירט ב"כ העורר כי ביום 26.11.07 נפסל רישיון הנהיגה של העורר למשך שנתיים, במסגרת תיק מס' 6853/07 ואולם רישיונו לא הופקד (להלן: "**הפסילה הראשונה**"). ביום 30.12.08 נפסל רישיון הנהיגה של העורר למשך 11 חודשים בתיק מס' 527/08 ולמחרת היום הפקיד העורר את רישיונו כמתחייב (להלן: "**הפסילה השניה**").

ב"כ העורר הפנה להלכת בית המשפט העליון בבש"פ 9075/12 מוחמד ג'אבר נגד מדינת ישראל (להלן: **"הלכת ג'אבר"**), המאחרת להלכה המשפטית עליה סמך ידיו בית משפט קמא והדגיש כי לאורה, משהופקד רישיון הנהיגה של העורר בגין הפסילה השנייה, לא נדרש להפקידו פעם נוספת, נוכח הפסילה הראשונה ושתי הפסילות רוצו במצטבר זו לזו ועד ליום 31.11.11. משמע, לטעמו, בעת הרלוונטית לכתב האישום, לא היה העורר פסול לנהיגה כלל ועיקר.

הוסיף וטען ב"כ העורר כי בנסיבות אלה, לא קמה כל תשתית ראייתית לכאורית להוכחת עבירת הנהיגה בפסילה המיוחסת לעורר וטעה בית משפט קמא משהורה על שחרורו בתנאים, תחת לשחררו בערבויות שיבטיחו את התייצבותו למשפטו.

5. ב"כ המשיבה טען מנגד כי אין לגזור גזרה שווה בין הלכת ג'אבר לבין עניינו של העורר. שכן בהלכת ג'אבר נקבע שהעורר אינו נדרש להפקיד את רישיון הנהיגה שלו, פעם נוספת, מאחר והפקידו בתחילת אותו ההליך, בידי השוטר שעצר אותו. זאת בעוד שהעורר נמנע מלהפקיד את רישיון הנהיגה שלו בגין הפסילה הראשונה, חרף כך שהיה מודע לדבר קיומה.

דין והכרעה

6. בהלכת ג'אבר, עליה סומך ידיו ב"כ העורר שבפני, נדון עניינו של מי אשר הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה ונגזרו עליו בין היתר, מאסר וכן פסילה למשך 24 חודשים (להלן: **"הפסילה"**).

יום לאחר שחרורו מהמאסר, פנה אותו העורר למשרד התחבורה בבקשה לחדש את רישיון הנהיגה שלו ונענה כי הוא מנוע מלעשות כן, מפאת הפסילה. בקשה שהגיש לחישוב מניין ימי פסילת רישיון הנהיגה, באופן שייקבע כי רוצתה, לאור הפקדתו במסגרת הליכי החקירה באותו ההליך נדחתה. בהחלטה קבע בית המשפט המחוזי, שתקופת הפסילה טרם החלה להימנות, משום שהעורר טרם הפקיד את רישיון הנהיגה במזכירות בית המשפט, וגם לא מסר תצהיר חלף רישיון כדרישת תקנה 557(ב) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: **"התצהיר"**).

במסגרת הערר נדרש בית המשפט העליון (כב' הש' נ. סולברג) להכרעה במספר סוגיות ובגדרן נקבע כי הסמכות לחשב את מניין ימי פסילת רישיון נהיגה על-פי גזר דין מסורה לרשות הרישוי והביקורת השיפוטית על החלטתה נתונה בידי בית המשפט לעניינים מינהליים.

באשר לפרשנות סעיף 557(ב) לתקנות התעבורה, קבע בית המשפט העליון, כי על פי לשונו, החובה להמצאת התצהיר על מנת שהפסילה תיכנס לתוקפה, חלה בנסיבות בהן רישיון הנהיגה אבד. משכך ומאחר ורישיונו של העורר לא אבד, אלא נלקח ממנו על ידי בוחן תנועה, במהלך חקירתו ומצוי בתיק

המשטרה, אין להרחיב את פרשנות הסעיף כך שיחול גם על נסיבותיו, אין לחייבו בהגשת התצהיר וייחשב כמי שהפקיד את רישונו, ביום מתן גזר הדין ואכן הפסילה באה אל סיומה.

7. נסיבות העורר שלפני שונות בתכלית השינוי מעניינו של העורר, נושא הלכת ג'אבר.

בעניינו, אין המדובר במי שהפקיד את רישיון הנהיגה שלו, במסגרת אותו הליך. אלא במי שהוטלו עליו שתי תקופות פסילה בשני הליכים נפרדים והפקיד את רישיון הנהיגה שלו, במסגרת הפסילה השנייה.

מכוח הלכות בית המשפט העליון, שפורטו על ידי בית משפט קמא, חלה על העורר החובה, לבצע הפקדה נפרדת בכל אחד מההליכים במסגרתם הוטלו עליו כל אחת מהפסילות, על מנת שירוצו במצטבר זו לזו. עניין זה אף בא לידי ביטוי מפורש בתיקון תקנות התעבורה, טרם הלכת ג'אבר, מכוח תקנה 557(ה) שזוהי לשונה:

"המציא בעל הרישיון את הרישיון לרשות לפי חלק זה, וחלה עליו, בשל פסילה אחרת, חובה להמציאו פעם נוספת לרשות לפי חלק זה, ימציא לה אישור על ההמצאה הקודמת, שנתנה לו הרשות שלה המציא את הרישיון, ומירוצ תקופת הפסילה הנוספת לא יתחיל לפני שהמציא את האישור כאמור."

8. נמצאנו למדים מהלכת ג'אבר כי בית המשפט העליון נמנע ממתן מפרשנות מרחיבה שלא נמצא לה עיגון בלשון סעיף 557(ב) לתקנות התעבורה. בציינו כי הדבר מסור למתקין התקנות אשר "ברצותו יחייב וברצותו יפטור". בהקשר לעניין זה האחרון, הפנה בית המשפט העליון לתיקון (מס' 6) תשע"א-2011, הרלוונטי לעניינו, במסגרתו התקין מחוקק המשנה את ס"ק (ה) לתקנה 557 לתקנות התעבורה, לגבי חובת המצאת רישיון נהיגה פעם נוספת לאחר שהומצא כבר בעבר בשל פסילה אחרת והורה כי ניתן להסתפק בנסיבות אלה, בהמצאת "אישור על ההמצאה הקודמת".

9. כך עלה גם מדברי המשנה לנשיא מ' נאור (כתוארה אז), בהלכת ג'אבר אליהם הפנה ב"כ העורר. בהצטרפה לפסק דינו של כב' הש' סולברג, ציינה כי תקנה 557 לתקנות התעבורה שעניינה רישיון שאבד, אינה חלה מקום שהרישיון הופקד בידיה של רשות (משטרה, בית משפט או כל רשות אחרת) וממילא מקום הימצאו ידוע. ואולם "זאת, להבדיל ממקרה של הפקדת תצהיר בדבר אובדן הרישיון, אשר הופקד בידי רשות, שלגביו נקבע בפסיקה כי נדרש להפקידו בידי מזכירות בית המשפט כל אימת שנגזרה על נהג פסילת רישיון הנהיגה (השוו: רע"פ 4446/04 ביטון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (6.10.2005); רע"פ 8317/10 כהן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (8.2.2001); וראו גם: תקנה 557(ה) (שהוספה לאחרונה)". (יצוין כי המדובר בפסיקה עליה סמך ידיו גם בית משפט קמא. ד.ע.)

10. העורר נמנע מלהפקיד את רישיון הנהיגה שלו לאחר הפסילה הראשונה, חרף כך שהיה מודע לקיומה והפקידו רק לאחר שהוטלה עליו הפסילה השנייה ובגינה בלבד. בשום שלב טרם הגשת כתב

האישום נושא הערר, לא העלה העורר כל טענה באשר לפסילה הראשונה ואף לא פנה לחישוב תקופות הפסילה במצטבר זו לזו.

מסך האמור עלה כי אין די בעצם הפקדת רישיון הנהיגה של העורר בגין הפסילה השנייה על מנת שהפסילה הראשונה תכנס גם היא לתוקפה ותרוצה במצטבר לה. אלא היה עליו לנקוט בפעולות המתחייבות, כמפורט לעיל ומשלא עשה כן, טרם הוחל מרוץ הפסילה הראשונה. משמע, הפסילה הראשונה עמדה על כנה בעת הרלוונטית לכתב האישום נושא הערר ועל כן קיימת תשתית ראייתית לכאורית לביצוע עבירת הנהיגה בזמן פסילה, המיוחסת לעורר על פיו.

11. אשר על כן אני מורה על דחיית הערר.

ניתנה היום, ו' תמוז תשע"ה, 23 יוני 2015, בהעדר הצדדים.